

съ неописана нѣжностъ едната рѣка; а другата на дъщеря си. Любезни Милораде! Любезна Ружице! рече тя съ слабъ и изнемоциялъ гласъ, мой послѣдний часъ вече е тукъ. Азъ нѣма вече да гледамъ този свѣтъ. Ами неплачете! защото азъ тамъ ще добиѣхъ по хубавъ въ домътъ на нашыѣхтъ небесный Отець. Тѣй дрѣжете, като да съмъ азъ отишла въ друга стаѣхъ. Азъ не съмъ за васъ изгублена. Ний пакъ ще ся видиме, и тогава нѣма да ся раздѣлимъ; «—млъкна,— защото слабостъта ѣ недопущаше вече да говори.

»Любезный Милораде! каза тя, когато ся оджорила, погледай нашата дъщеря!—не съмъ ти оставила фотографія; нѣ Ружица нашата любезна дъщеря е мой живый ликъ, нека ти бѣде по хубавъ споменъ отъ мене, защото е тя най хубавъ който съмъ могла да ти остава. На тебе ѣ сега предавамъ въ моето последнѣ мгновеніе—като предъ Божіето лице! Азъ съмъ ся старала неѣхъ побожно и Християнски да въспитаѣхъ; окончай ты сега туй въспитаніе! Поправи каквото съмъ азъ превидила! и сѣчката любовь, която си на мене показвалъ, и на която ти азъ сега като умирамъ благодарѣхъ, на Ружица показвай!»

А ты любезна Ружице! ты си ми много радости правила, не си мѣхъ никоги наскърбила, была си ми всякоги дъщеря! Туй свидѣтельство ти насмъртныѣхтъ часъ давамъ. О! остана побожна, невинна, добра; почитай Бога, придържавай ся съ нашыѣхтъ божественый избавитель; прави онуй което